

SVITEK I

V malém trikliniu jednoho domu v římském přístavu Ostii seděl černooký chlapec a zasmušile se díval na čtyři dárky. Bylo horké ráno, dva dny po zářijových idách.

Vedle něj se na polštáře kolem nízkého osmihranného stolku posadily další tři děti. Jídelna působila příjemným dojmem. Měla jasně červené zdi, černobílou mozaikovou podlahu a byl odtud krásný výhled do zeleně, protože za sloupořadím se rozkládala vnitřní zahrada. Jemný vánek, který foukal od moře, rozechvíval listy fíkovníku. Ze zahrady doléhalo do jídelny zurčení fontány.

„Říkám vám, že na moje narozeniny se vždycky stane něco zlého,“ řekl chlapec.

„Jonatáne,“ povzdechla si Flavia Gemina, „v poslední době jsi přežil výbuch sopky, kóma i pirátské zajetí, ale teď jsi v bezpečí. Jsi doma a dneska je krásný den. Co by se mohlo stát? Nebuď takový pesimista.“

„Co je to pesipista?“ zeptala se mladá černoška oblečená do žluté tuniky a upila šťávu z granátových jablek. Nubia byla Flaviina bývalá otrokyně. V Itálii žila teprve několik měsíců. I když se učila latinsky rychle, nemluvila ještě úplně plyně.